

GRAND SLAM INVITATIONAL

5-9/9 2007, BAD SEGEBERG, TYSKLAND

- Und die fledermaus flog weiter.

Årets Grand Slam-resa gick till Tyskland. Efter många turer hade Guy och Weith till sist fastnat för ett litet hotell in the middle of nowhere nordväst om Lübeck som kallas Holsteinische Alpen. Varför trakten heter så var det ingen som visste med säkerhet. En gissning från en trött medspelare var att namnet syftade på uppförsbacken till 18e tee på Gut Waldshagen.

De utvalda banorna visade sig vara brutalt långa; scorerna blev för det mesta tresiffriga. Nu var höga resultat i och för sig inte förvånande; det är ju känt sedan tidigare att Grand Slam-gänget utmärker sig genom att spela hellre än väl.

Nåväl, vi samlades alla på Skavsta i god tid. Det enda som fattades var våra hotellvouchers. Möjligen hade Weith glömt dem med avsikt för att därmed kunna ringa den förtjusande Fräulein Anett på resebyråen ännu en gång. Ryanair tog oss till Lübeck på sitt karaktäristiska sätt. Anmärkningsvärt att de inte tog någon avgift för att besöka toaletten.

Guy kunde briljera med att ha valt precis tillräckligt stora hyrbilar. Sedan kunde han till allmän förvåning dirigera packningen så att allt kom med, både tyg och manskap. Karavanen drog igång mot

Holsteinische Alpen. Trots (eller tack vare) den färgglada vägbeskrivningen var vi vilse redan innan vi lämnat flygplatsen.

Väl framme vid hotellet kände vi snart att vi skulle trivas. Stadgade med rejäl tysk Bier på restaurangens terrass avhölls så Grand Slams första formella klubbmöte. Under stor enighet beslutades att bilda Grand Slam Golf Club. Oklart om statuterna men det var lätt att samtycka till Björns förslag om en tävlingskommitté bestående av honom själv. Björn hade tänkt till och presenterade idén om tre träffar under våren/sommaren på olika banor där hemma förutom den nu traditionella höstresan. Allmänt bifall. Mest bejublat blev Mickes löfte att ordna en av dagarna med gratis spel på Kallfors.

Dag 1: Gut Waldshagen

Ivriga och med spänd förväntan tog vi oss an Gut Waldshagen den första speldagen. Eller som det skulle visa sig: Gut Waldshagen tog sig an oss. Det var ett tuktat gäng som till sist kom i mål. Vi hade spelat en bana som designats av någon med horn i pannan. Vi behärskade inte tvärbunkrarna framför de 400 m långa hålen. Inte heller det 200 meter långa korthålet i motvind över en sjö. Inte heller korthå-

let som såg ut som ett stekt ägg med den upphöjda greenen som äggula i den vidsträckta omkringliggande bunkern. Torsten lär vara den ende som lyckades träffa greenen och få bollen att stanna.

Doldisen Sten ryckte åt sig en ledning på fyra slag med sina 79 netto. Därefter radade vi övriga upp oss i resultatlistan som ett pärlband, dock utan lyster. Trots banans hårdnackade motstånd lyckades alla komma under 100. Netto. I Openklassen tog Björn initiativet redan från början med sina 90 slag.

Torsten "det är sant" Olsson underhöll

Ett ganska stukat sällskap samlades till middagen. Men dagens förtretligheter sjönk raskt undan till sina rätta proportioner. Stämningen steg snabbt, inte minst av Torstens underfundiga historier. Mest minns vi negressen med toppiga bröst, i synnerhet som "det är sant!"

Dag 2 Bad Segeberg

I förvisning om att Bad Segeberg inte skulle kunna vara lika hårdtuggad som Gut Waldhagen, anlände vi förhoppningsfulla till andra dagens spel. Som det skulle visa sig blev även denna dag en prövning för de flesta. Banan började förvisso inbjudande med en bred fairway upp mot första greenen. Hål två fortsatte på samma sätt: brett och fint och dessutom utför. Sedan blev det andra bullar. Par 3 uppför där de flesta av oss fick ta fram det grövsta artilleriet ur bagen. Men det hjälpte föga; ingen gjorde par.

Snart var vi framme vid banans första par 5: flackt, brett och till synes beskedligt. Men skenet bedrog. När vi hålat ut var de flesta scorekortet illa sargade. Och värre skulle det bli. Det till synes hanterliga åttonde hålet, par 3, gav ifrån sig minst

poäng på första nio, tätt följd av hål 9, den korta par fyran (två järn-sjuor). Här befanns merparten av det slicande sällskapet irrlande i snåren till höger.

Banans andra halva uppvisade samma karaktär: inledningsvis en inbjudande par 4 varefter följde en synnerligen svårträffad green på det korta (näja 175 m) hål 11. Vi kunde återhämta oss något på hål 13, par 5 utför, innan det var dags för de sista fem hålen. Långa, smala och bollslukande kramade de ut våra sista krafter. Allteftersom vi närmade oss målet blev poängskörden bara mindre och mindre.

Men liksom den längsta natten omsider dagas, skulle vi ta oss igenom även denna runda. Liksom första dagen lyckades bara fem av oss komma i mål med tvåsiffrig score. Men vad gjorde det när man i klubbhuset kunde få sig en currykorv, en imponerade representant från Bratwurstens hemland. Återigen var Björn bäst med sina 88 slag. Med nettoscoren 77 gav sig Mats till känna. Något som inte var en tillfällighet skulle det visa sig.

Currywurst, livrätt under flera dagar

Dag 3 Bad Segeberg

Nu kunde vi banan; nu skulle vi få revansch. Det blev si och så med det för merparten av oss. Men Micke började visa sitt rätta jag. Med sina långa järn hade han ett effektivt vapen för att undvika hotande ruffar och snår, vilket belönades med en prydlig förbättring med nio slag.

Det heter att tredje dagen är Moving Day. Det är då man ska positionera sig inför finalrundan. Samtidigt vinns inga tävlingar tredje dagen, däremot kan man spela bort segern då. Något som årets rookie Torsten fick erfa. Med sitt för konkurrenterna så påfrestande närspel presterade Torsten konkurrenskraftiga scorer alla dagar utom just idag. Fastän han

Björn, årets vinnare, inte bara i golf, vilket skulle bevisas.

tappade tio slag jämfört med de inledande rundorna, var hans plats i sista dagens ledarboll aldrig i fara.

Gert var en annan som tog fasta på Moving Day, fast åt rätt håll. De båda inledande rundorna spelade han avvaktande på 106 och 111, men denna den tredje dagen klämde han i med 97.

En remarkabel uppräckning som tillsammans med sista dagens 96 innebar att Gerts slutplacering blev bäst av dem på undre halvan.

Tillbaka på hotellet var dagens provningar inte slut. Men nu vidtog en angenäm variant. Vår alltiallo-arrangör-reseledare-tävlingsledare-sekretariat och konseljpresident Weith bjöd in till whiskyprovning. I de Holsteinska alpernas dalgångar hade han lyckats vaska fram två riktiga godbitar från det fjärran Scotland – Bruichladdich och Speyburn – som under hans pedagogiska och varsamma guidning av församlingen befanns vara utmärkta val.

Dag 4 Gut Waldshagen

Så var vi då framme vid finaldagen. Skulle vi få revansch på den här banan då efter första dagens förödmjukelser? Skulle Björn kunna betvinga titelförsvaren och

vinna den hett eftertraktade trofén? Förutsättningarna var de allra bästa: en vacker, vindstilla morgon där dimman lättat från Gut Waldshagens böljande fairways.

Men den emotsedda kampen kom av sig redan från början. Bertil pallade inte för trycket.

Efter två hål hade han förbrukat alla sina hcp-slag. Det blev inte stort bättre i fortsättningen heller. På nionde hålet drabbades han av övermod. Efter en vacker spoon skulle han gå för greenen på andra slaget. Men bollen hamnade i bunkern. Därifrån till nästa bunker. Sedan tillbaka. Samma sak igen. Så höll det på. Hade han inte blivit befriad av slaggolfregeln max tio slag hade han nog stått där än. När dessutom Torstens puttar inte ville trilla i, kunde Björn enkelt bevaka sin ledning och defilera hem.

Mats höll stilen ända in i mål. Han förbättrade sig dag för dag och avslutade med 35 poäng! Veckans särklassigt bästa prestation.

Lagtävlingen var avgjord på ett tidigt stadium. Det verkade så lätt för lag Gert, som hade de en man extra. Redan första dagen ryckte de åt sig en ledning på tio poäng, en ledning som sedan bara ökade dag för dag.

Några tankar från greenkanten:

Goda förebilder på Bad Segeberg

- För ett utomstående öga var det ingen tvekan om att nytillskotten Staffan och Torsten höjde medelratingen för truppens Golfing Index. Staffans till perfektion skolade swing och Torstens närmast magnetiska sinne för var koppen finns, skulle få t.o.m. Zacke att tvingas söka efter adekvata beskrivningar.

- Daniel imponerade med sitt goda humör trots ideliga svårigheter, till exempel på Bad Segebergs svåra sjunde hål, par 5 med vatten framför greenen. Där hade han lyckats manövrera sig fram till greenkanten på fyra slag. Om inte ett par så åtminstone en god 2-poängare var inom räckhåll. Sju meter kvar till flaggan. Daniel valde att chippa. Med facit i hand kanske en putt varit bättre. Han lyckades nämligen att åstadkomma en socket så

bollen for ut tvärt åt höger. Men den stannade på greenen, fast nu längre från flaggan, kanske tio meter bort. Sjuans green är kraftigt terrasserad; bollen låg liksom hålet på den förrådiska övre platån. Putten blev för snäv; bollen drogs ner i slutningen och accelererade bort från hålet och stannade till sist nära den punkt varifrån han nyss hade chippat. Nu återstod bara en putt för att rädda en poäng. Men Daniel bekymrade sig inte utan tog ut en parabolisk linje snett upp till vänster, slog till och bollen rullade elegant i koppen!

- Anders var morgonpigast av alla. Det blev ej klarlagt om det var av iver han inte kunde sova eller om det berodde på oro för att bollarna skulle ta slut. Men inför de sista ronderna hade han fyllt på bollförrådet så ordentligt att han behövde golfbil.

- Guy var årets uppryckare. Det räckte inte ända fram, men han visade upp en imponerande jämnhet: 20, 20, 20 och 19 poäng.

- Striden om veckans birdiekung stod mellan Håkan och Staffan, som båda lyckades göra två birdies. En birdie är en remar-

Mats segrare i handicaptävlingen

kabel prestation, åtminstone för Håkan att döma av att han vid båda tillfällena i chocktillstånd nollade påföljande hål. Skönsvingande Staffan var cool och avslutade veckan i stor stil med en elegant birdie på sista hålet.

- Birdies i all ära men hole-in-one är ett strå vassare. Jan-Olof gjorde ett i fjol på Irland och tänkte inför varje korthål att göra det igen. Men hans chanser var små med tanke på de över lag långa hålen. Vi får vänta till nästa år för att se honom göra om bedriften.

- Mats och Sten inte bara blev etta och tvåa i poängbogey-klassen; de var långt före oss andra. Därtill delade de rum. Det ligger nära till hands att spekulera i vad som där försiggicks. Preparerade de sig med någon speciell dunderbrygd måhända?

- Gert slår längst av alla. Åtminstone har han längsta bollbanan. Det sägs att vi inte ska få njuta av de magnifika böjarna nästa år, att han ska räta ut dem. Då blir det Moving Day varje dag för Gert.

- Vi hade tur med vädret. Pondera hur det varit om vi tvingats traska uppför de ändlösa par 4-hålen i regn och motvind. Nu hade förstås vår eminenta ledning tänkt på allt och visste att det var en obefogad tanke. Ändå uppmanas envar att till nästa års resa bestå Guy och Weith med tips och idéer på alternativ till nya erövringar.

Nedtecknat av Bertil, en divot.

Resultat finns att läsa på annat ställe på webbplatsen

Bertil

Jan-Olov

Mikael

Mats

Björn

Guy

Peter

Per

Daniel

Weith

Staffan

Sten

Håkan

Anders

Gert

Torsten

S
V
I
N
G
G
A
L
L
E
R
I